

2 'arin

Nr. 71 – Leygardagur 13. apríl 1996

Áki Bertholdsen
Áki Hermansen

Klangfult kór og góðir tónleikarar

- Kórið var ógvuliga professionelt og tónleikarar og dirigentur gjørdur sítt arbeiðið, men tað var kloddasligt av Norðurlandahúsinum, at eingin skrá varð til konsertina

Durufle.
Ikki eitt navn tú heyrir hvønn dag.

Men fyrsta páskadag fingu fólk á fastlandinum í Føroyum høvi at taka lógv-atak við henda franska tón-asmíðin.

Norðurlandahúsið í Havn hevði fingið finska Audité-kórið, kamarkórið, Cantabile og meiri enn 35 fínkar og føroyskar tónleikarar at framføra Requiem eftir Durufle.

Dirigentur var Jani Siven úr Finnlandi.

At hetta er einasta verk, sum liggur eftir fransmannin, gjørdi tað ikki minni áhugavert at fara til konsert henda góðveðsdag.

Og áhugavert er netupp orðið, sum sveimar eftir í minninum eftir konsertina, tí beinleidis hugtakandi

haldi eg ikki, at hon var. Durufle skrivaði upprunliga sitt requiem fyri orgul, men skrivaði tað um til kór, tá ið hann varð biðin um tað.

Og tað skein týðiliga í-gjøgnum í klanginum, og skiftunum, uttan at tað skemdi verkið á nakran hátt, sum nógva staðni var avbera vakurt.

Teir finsku sangararnir vóru í stórum yvirtalið so tað hoyrdust ikki so nógvt til teir føroysku.

Men útlendsku sangararnir sungu sannførandi og øll dugdu sín part til fulnar.

Kórið fylti salin við klangfullum røddum og tað var týðiligt, at hetta vóru skúlaðir sangarar, sum tóku sangin í størsta álvara.

Tónleikararnir høvdu ein minni leiklut, teir flættaðu saman og styðjaðu uppund-

ir og bæði tónleikarar og dirigentur gjørdur sitt arbeiðið til lítar.

Dirigenturin stýrði hóp-inum væl og teir fimm messingblásararnir og triggir strúkararnir úr Havn komu væl frá tíð og smæddust ikki bertur.

Eg haldi at tað hóvði dirigentinum væl, at verkið ikki legði upp til tey stóru armsveigginum.

Eitt hjartasuff

Men tað slepst ikki undan einum hjartasuffi.

Tá ið Norðurlandahúsið hevði gjørt sær so stóran ómak og brúkt so nógvan pening at fáa tiltakið ílag, var tað ógvuliga orkymliandi at Húsið ikki eisini hevði gjørt sær ómak at prenta eina skrá fyri verkið.

Serliga tá ið nýggi stjórin

fyrir Norðurlandahúsið legði upp til, at vit skuldu vera meiri professionell í teimum tiltøkum, sum vórðu fyriskipað.

At eingin skrá var prentað ógvuliga kloddasligt og óyðilegt upplivsið fyri okkum, sum lurtaðu, tí vit fingu ongantið fylgt við, hvar vit vóru, hvat verkið var um og hvat tað bygd á, tí sungið var á latíni.

Sigandi fyri, hvussu fólk vóru er, at tá ið stóður var, spurdu fólk, er tað líðugt nú??

Hetta ger Norðurlandahúsið betri eina aðru ferð.

SÆÐ
&
HOYRT

Lítið at síggja

RANDI JACOBSEN

Tað kann ikki hava verið stuttligt um páskirnar hjá teimum, sum ikki duga at finna upp á annað frídagar enn at sita í sofuni og hyggja at sjónvarpi.

Í hvussu er ikki hjá teimum, sum ikki hava aðrar valmøguleikar enn føroyska sjónvarpið.

Eftir mini fatan, hevði Sjónvarp Føroya sera lítið áhugavert at bjóða hyggi-

arunum um høgtíðina.

Umframt tveir triggjar filmar vóru bara nakrar fáar sendingar, sum eg tímdi at síggja.

Við opnum sinni setti eg meg at hyggja at „Lívsmyndunum“ hjá Edvardi Nýholm Debess. Vakur sangur, og væl upptikið og sett saman, men ikki var eg før fyri at skilja nakra djúp-ari meining í sendingini.

Hin føroyska nýggja sjónvarpssendingin æt „Frá

tekniborið til orgulvígslu“.

Hetta var ein áhugavert sending um eitt sjáldsamt handverk, sum krevur hegni og handalag. Mong munnu vit vera, ið kundu hugsað okkum at havt sama tol og áhaldni, sum Christian Kruise má hava. Tað liggur nógvt arbeiði aftanfyrir meistaraverkið hjá Christiani í Havnar kirkju.

Hatta var gott sjónvarp. Eina aðra sjónvarpssending helt eg vera áhugaverda,

og tað var hon um børn teirra, sum yvirleiddi at hava sitið í týningarlegu í Týsklandi undir krígnum.

Bæði tey, sum høvdu sitið í týningarlegu og eftirkom-áramir, greiddu kensluliga frá, hvussu torført tað hevur verið fyri tey, at tey ikki hava dugað at tosa um hetta ræðuliga. Eldra ættarliðið hevur ikki orkað at toga pinslurnar fram aftur í hugan, og tey yngri hava líðið, tí tær ringu upplivingarnar

hjá foreldrunum hava staðið ímillum tey. Í árávis hava tey vitað, at nakað var, sum ikki bar til at tosa um, og sum tey ikki skuldu spyrja um.

Tað er í sær sjálvum eitt evni, ið er galdandi fyri so mong onnur viðurkifti.

Mangar frásagnirnar eru komnar seinastu árinum um pinslur undir øðrum heimsbardaga. Bara at lýsa ta farnu tíðina sigur okkum ikki so nógvt aftrat. Svenski

Steffan í hesi sendingini segði, at tað ræður um at mótarbeiða teimum kreftunum, ið tá valdaðu. Undir øðrum heimsbardaga stóð alt Europa vælvitandi og hugdi at, meðan fólk vóru týnd í Týsklandi. Og nú standa vit aftur og gera einki, meðan tað sama hendir í Bosnia.